A TARTALOMBÓL

Mongóliában
Határidő
Novella
Interjú
Diákújságíró tábor
Sport

1808 1983

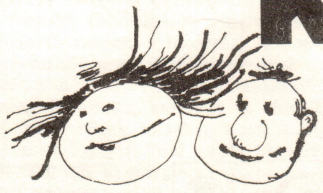
SZÉKESFEHÉRVÁR

INTÉZMÉNYÜNK 175 ÉVES

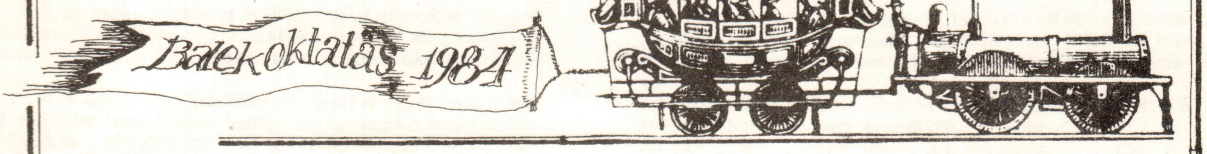
SOPRONI EGYETEM
AZ ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM LAPJA
1984/85. 2.

balekságok

balekok – a balekoktatásról

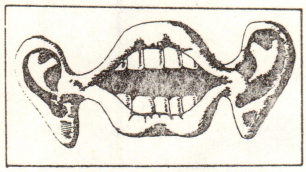
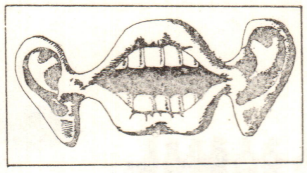
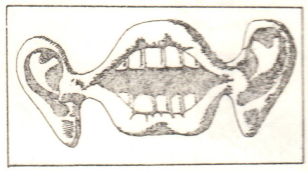
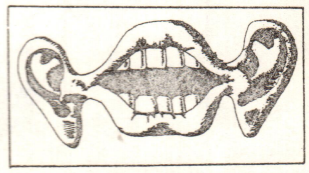

A TARTALOMBÓL

Impressziók a Szovjetunióból
Búvárkodás
KGST Faanyagismereti Szimpózium egyetemünkön
Mongóliában I.
Diákújságíró Tábor '84
Nagy Balaton-átúszás
Sport
Balekságok (balekok a balekoktatásról)
Őszi zsennyegések
Népköztársasági Ösztöndíjasaink
Tanévnyitó '84
Határidő
Gyémántoklevelek, aranyoklevelek
Az utazás (novella)
Fodor István versei
Erdészeti /Faipari/ Geodéziai Múzeum hírei...
Interjú

Soproni Egyetem HU ISSN 0139-4274. Felelős szerkesztő: Dr.Németh András. Diákszerkesztők: Árkossy Tamás, Simor Árpád.
Szerkesztik a hallgatók. Felelős kiadó: Dr.Gál János. Szerkesztőbizottság címe: 9400 Sopron, Bajcsy Zs.u.4. Tel.: 11-100/289.
Készült az EFE Jegyzetsokszorosító Részlegében 350 példányban. Vezető: Dr.Herpay Imre

Tanévnyitó '84

Dr. Gál János rektor beszédéből

Tisztelt Egyetemi Tanács!
Kedves Vendégeink, Dolgozóink és Hallgatóink!

Az Erdészeti és Faipari Egyetem 1984/85-ös, 177. tanévnyitása alkalmából tisztelettel és szeretettel köszöntöm ünnepi nyilvános egyetemi tanácsülésünk valamennyi résztvevőjét, kedves vendégeinket egyetemünk tanuló ifjúságát, oktatóit, dolgozóit.

Engedjék meg, hogy valamennyiünk nevében a tisztelet hangján és bensőséges szeretettel köszöntsem egyetemünk arany- és gyémántdiplomás erdőmérnökeit, akik mint az Alma Mater hűséges fiai, több évtizedes odaadó, lelkes, szakmájukért, élethivatásukért mindenre kész munkájukkal öregbítették egyetemünk hírnevét. Az ő generációjuknak jutott osztályrészül, hogy tevékenységükkel részt vettek a hazánkban lefolyt nagy társadalmi átalakulásban nemcsak szakmai, hanem politikai helytállásukkal is előre vitték az erdőgazdaság fejlesztésének ügyét. Öröm számunkra, hogy e tisztes kort jó egészségben megérték és ma személyesen vehetik át díszdiplomájukat.

Külön is szeretettel köszöntöm a legfiatalabbakat, elsőéveseinket, akik ma lépik át egyetemünk kapuját, kezdik meg tanulmányaikat és válnak egy nagy múlttal bíró, élő, ápolásra és fejlesztésre méltó hagyományokkal rendelkező közösség tagjaivá.

Egyetemi tanévnyitóinknak már kialakult hagyománya az, hogy ezen a napon találkozik a legidősebb és a legfiatalabb erdésznemzedék. Ugy érzem, hogy ez nem csak az ünnepély miatt fontos, hanem még inkább azért, hogy a szakmai pálya előtt álló fiataljaink megfelelő példát lássanak maguk előtt.

Köszöntőmben hadd emlékezzek még meg a szülőkről, akik fiaikat féltő szeretettel kísérték el az egyetemi élet kezdetére.

Tisztelt Egyetemi Tanácsülés! Kedves Vendégeink!

Tanévzáró ünnepségünkön számot adtunk nem csak elmúlt évi, hanem az egyetem vezetésének hároméves munkájáról is. Munkánkat miniszterhelyettesi koordinációs értekezlet keretében is értékelték. Ezért engedjék meg, hogy az elmúlt időszakról részletesen ne szóljak. Tisztában vagyunk vele, hogy minden minőségi és mennyiségi fejlesztés alapvető meghatározó tényezője az emberi vonatkozású, egyetemünk ujonnan megbízott vezetősége nevében igérjük, hogy pártunk és kormányunk által ránk bízott feladatot legjobb tudásunk szerint törekszünk végrehajtani az erdészeti, faipari földmérési és papíripari mérnökök, üzemmérnökök megfelelő képzésével.

Most induló tanévünkben konkrétizálódik részben az a sokrétű előkészítő munka, amelyet az elmúlt három évben végeztünk oktatásunk tartalmi korszerűsítése terén. Az első évfolyamos hallgatóknál az új tantervek alapján indul a képzés. Minden tantárgyunk oktatása korszerűsített új tantárgyi programokkal valósul meg. Tudom, hogy e jelentős változás nagy erőfeszítéseket igényel oktatóinktól, és dolgozóinktól. Kérem, hogy az elmúlt időszakban tapasztalt demokratikus szellemben egymást kölcsönösen segítve készüljenek fel az új feladatokra. Mindannyiunknak érezni kell azt a felelősséget, amelyet az új képzési célok megfogalmazásával e tantervek kidolgozásával a jövő mérnökeinek a szakmai társadalmi igényeknek megfelelő kiképzésére vállaltunk.

A műszaki, biológiai és ökonómiai alapokon nyugvó általános képzésünket fokozatosan tovább kell fejlesztenünk a komplex ismereteket adó integrált oktatás irányában.

A feladat megoldása érdekében szükséges egyetemünk belső szervezetének korszerűsítése is. Az elmúlt beszámolási időszakban létrehívott Fatermesztési tanszékcsoport tapasztalatai alapján további nagyobb integrált egységek szervezését látjuk fontos feladatnak. A tanév folyamán fogjuk ennek megfelelően kidolgozni átfogó fejlesztési tervünket.

Örömmel szólhatok arról, hogy intézményünk képzési profilja tovább szélesedett. Főhatóságunk egyetértésben egyéb érintett minisztériumokkal 1984. február 1-el engedélyezte intézményünkben a papíripari mérnökök képzését. E munkát együttműködve a Könnyűipari Műszaki Főiskolával kiegészítő mérnökképzés formájában végezzük. Bízunk benne, hogy a hazánkban most először beinduló papíripari képzés beváltja a hozzá fűzött reményeket és állandó megoldást biztosít a hazai szakember-ellátáshoz.

Intézményünk a szakmai-társadalmi igények alapján továbbra is fontos feladatának tekinti a földmérési-földrendezői üzemmérnökök második képzési szintjének megszervezését. Ez azért is fontos lenne, mert a MÉM irányítása alá tartozó földmérési-földrendezési és térképészeti munkákhoz az okl. mérnökök megfelelő létszámban nem biztosítottak.

Továbbra is szakmai igényként jelentkezik a vadgazdálkodás és a vadászat felsőfokú ismeretekkel rendelkező szakember-ellátása. Intézményünk együttműködve más agrárintézményekkel, örömmel vállalkozna e feladat megoldására.

Az egyetem oktató-nevelő és kutatómunkája javításának alapvető kérdése a gyakorlattal való szoros, tartalmas, kölcsönösségi elveken nyugvó együttműködés. Az elmúlt időszakban jó volt érezni azt az igyekezetet, amelyet tanulmányi gazdaságunk, bázisvállalataink és szinte minden erdőgazdaság, faipari vállalat, földmérési és földrendezési intézmény biztosított a gyakorlati oktatás külső feltételeinek színvonalas megszervezéséhez. Önzetlen segítségüket e helyről is megköszönjük. Szükségesnek tartjuk azonban külföldi egyetemeken szerzett tapasztalatok alapján is, hogy az évközi és nyári összefüggő gyakorlatokhoz a tervezett bázisok megfelelő elhelyezési, oktatási és kulturális lehetőségeket biztosítsanak hallgatóinknak.

Tisztelt Egyetemi Tanács!

Egyetemi ifjúságunknak általános tanulmányi fegyelme és eredménye az elmúlt időszakban is megfelelő volt. Hallgatóink döntő része elmélyült hivatástudattal végezte tanulmányi munkáját.

Erdőmérnöki Karunkon jelenleg 260 fő folytat tanulmányokat. Ebből I. évfolyamos 55 fő. A Faipari Mérnöki Kar hallgatóinak létszáma 310 fő, ebből a mérnöki szakon 151 fő, a levelező üzemmérnöki szakon 73 fő, a nappalin pedig 86 fő folytat tanulmányokat. Az I. évfolyamosok létszáma a mérnöki szakon 48 fő, a nappali üzemmérnököknél 35 fő, levelezőknél 20 fő.

Székesfehérvári Földmérési és Földrendezői Főiskolai Karunkon tanulmányokat 185 fő végzi. Ebből nappali tagozaton 152, levelező tagozaton 33, I. évfolyamos pedig 50 fő tanul.

Bízunk benne, hogy intézményünk összesen 755 hallgatója hagyományainknak megfelelően továbbra is eredményes tanulmányi munkát fog végezni. E helyről is kérem felsőéveseinket, hogy ne csak most, a balekoktatás keretében, hanem a későbbiek során is segítsék az elsőéveseket, hiszen a beilleszkedés mellett tanulmányi szempontból is ez a legnehezebb év hallgatóinknak.

Nagy személyiségformáló szerepe az oktatómunkánkat is jól kiegészítő közművelődési és sporttevékenységnek, amelyhez az alapvető feltételek biztosítottak.

Örömmel szólhatok arról, hogy főiskolai karunkon az oktatási épület bővítése megfelelően halad és ezáltal székesfehérvári hallgatóink és oktatóink is jobb körülmények között végezhetik munkájukat.

Népgazdaságunk nehezebb helyzete ellenére is oktató-nevelő és kutatómunkánk alapvető tárgyi feltételei biztosítottak, ezért köszönetünket fejezzük ki főhatóságunknak.

Intézményünk mindig alapvető feladatnak tekintette a gyakorlatban dolgozó mérnökök és üzemmérnökök továbbképzését. Tovább folytatjuk az erdészetvezetők, fűrészüzemvezetők tanfolyamos továbbképzését és különböző szakterületeken a gyakorlati igényeknek megfelelően tervezzük a bentlakásos szakmai továbbképző tanfolyamokat. Ez évben indult a tájrendező és környezetfejlesztő szakmérnökképzés, szaküzemmérnökképzést folytatunk fűrészipari- és geodéziai szakterületen. Oktatóink e munkát nagy lelkesedéssel és szakmaszeretettel végzik, sajnálatos azonban, hogy e tevékenységünknek megfelelő

elismerése az oktatók terhelésének vizsgálatakor nem megoldott. E továbbképzési munkában az elhelyezés szempontjából további lehetőséget biztosít a Fertődi Kastély.

Tisztelt Egyetemi Tanács!

Mint ahogy a központi párt és állami határozatok is megerősítették az egyetemi kutatások alapvető fontosságát, mi is úgy ítéljük meg, hogy eredményes oktatói munka nem végezhető magasszintű tudományos tevékenység nélkül. Kutatómunkánk eredményeit nem kívánom most részletezni, jól reprezentálja ezt az a tény, hogy az elmúlt év folyamán 1 fő tudományok doktora, 5 fő tudományok kandidátusa fokozatot, 9 fő pedig műszaki doktori címet szerzett oktatóink közül.

Fontos feladatnak tekintjük az erdészeti, faipari és földmérési kutatások még szorosabb összehangolását. E területen hasznos lenne társasági vagy egyéb integrált szervezeti együttműködés kialakítása, amelyet intézményünk minden szempontból támogatna. Két szempontból tartjuk ezt alapvetően fontosnak: a szorosabb együttműködés kizárná a párhuzamos kutatásokat és hatékonyabban segítené elő a tudománynak közvetlen termelőerővé válását.

Más részről jobb feltételek teremtődnének, komplex, nagyobb léptékű interdiszciplináris jellegű kutatások végzésére.

Örömmel szólhatok arról is, hogy a gyakorlat közvetlenül is igényli kutató-fejlesztő munkánkat. Az elmúlt időszakban a külső munkák aránya tovább növekedett. Fokozottabban kell a munkákba hallgatóinkat bekapcsolni. Nem megnyugtató, hogy tudományos diákköri tevékenységünk stagnál, pedig szerepe az önálló munkára való nevelésben, kutatási metodikák elsajátításában közismert. A jövőben nagyobb figyelmet kell e területre fordítani.

Tisztelt Unneplő Közönség! Egy évvel ezelőtt ünnepeltük Alma Materünk fennállásának 175. évfordulóját. Ez alkalommal nyitottuk meg az Erdészeti, Faipari és Földméréstörténeti Múzeum első helyiségeit. Ma már e néhány szoba is városunk látogatott múzeumai közé számít, mivel naponta átlag 200 fő keresi fel. Minden reményünk meg van arra, hogy a jövő év közepére birtokba vegyük az Erdőgazdaság jelenlegi teljes irodaházát, múzeumunk kialakítása céljából. Most induló tanévünk végén újabb évfordulót köszönthetünk, könyvtárunk 250 éves lesz. Azonos évfordulót ünnepel a közös tőről fakadó bányászati felsőoktatás is. Ezen évfordulóról újabb múzeum kiállítótermek megnyitásával kívánunk megemlékezni. Egyetemünk a jövőben is kiemelkedő feladatának tekinti, hazánk egyik legértékesebb műemlékének, a Fertődi Kastélynak a megóvását, felújítását, kultúr és művelődéstörténeti rangjának megfelelően.

Kedves Vendégeink!

Tisztelt Egyetemi Tanácsülés!

Ugy hiszem e tanévnyitó kapcsán is szólnom kell arról a nemzetközi feszültségről, amely körülvesz bennünket, befolyásolja mindennapi munkánkat. Meggyőződésem, hogy a régeni hidegháborus politika nem vezethet eredményre és sikerül tartós, alkotó békét teremteni.

Egyetemünk nemzetközi kapcsolatai egyre erősödnek. A szocialista országok erdészeti és faipari felsőoktatási intézményei mellett szerződéses kapcsolatban állunk ma már a freiburgi, a göttingeni és a helsinki egyetemmel. Három napja fejeztük be 70 külföldi részvételével a KGST faanyagismereti szimpóziumát. Meggyőződésem, hogy ez a nemzetközi figyelem, amely kis egyetemünk munkájára irányul, nagy elismerése tevékenységünknek. Ugyanígy párhuzamot vonhatunk hazánk nemzetközi kapcsolatai tekintetében. Népgazdasággunk eredményeit a nyugati világban is magasra értékelik. Nincs okunk tehát arra, hogy helyet adjunk a közönyös, intrikus légkörnek, eredményeink lebecsülésének.

Beszámolómban részleteztem a reánk háruló felelősségteljes feladatokat az oktató-nevelő munkában. E lelkesítő, nemes feladathoz, amelyet magunkra vállaltunk az erdő-, faipari- földmérő és papíripari mérnökök és üzemmérnökök képzése területén, feltétlenül szükséges annak az alkotó munkahelyi légkörnek a fenntartása, továbbfejlesztése, amely az elmúlt időszakban jellemző volt kollektivánkra. Ugy hiszem, hogy a nyugodt, alkotó légkör kialakítása és eredményes munka végzése az elmúlt három évben nehezen lett volna megvalósítható főhatóságunknak, a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztériumnak, megyénk és szeretett városunk párt- és állami vezetőinek sok irányú segítsége nélkül. E segítséget és figyelmet megköszönve tisztelettel kérem Őket az egyetem új állami vezetése nevében, hogy a jövőben is hasonló tartalmas együttműködéssel támogassák munkánkat.

Tisztelt Nyilvános Egyetemi Tanácsülés!

Kedves Vendégeink!

Intézményünk minden dolgozója és hallgatója nevében igérem, hogy hazánk felszabadulásának 40. évfordulójára és a Magyar Szocialista Munkáspárt 13. kongreszusára kiemelkedő munkával készülünk, maradéktalanul végre kívánjuk hajtani a korábbiakban vázolt tartalmi fejlesztéseket, oktatásunk színvonalának növelése érdekében. E kiemelkedő, történelmet formáló évforduló tiszteletére vállaljuk, hogy megyénk, Győr-Sopron megye erdészetének és faiparának fejlesztésére átfogó tanulmánytervet készítünk. Továbbra is társadalmi munkában elősegítjük Székesfehérvár és Sopron városok területrendezési terveinek elkészítését. Felszabadulásunk óta végzett munkánkról tudományos ülésszak keretében kívánunk megemlékezni.

Kérem egyetemünk minden dolgozóját és hallgatóját, hogy eme jelentős politikai és társadalmi eseményekre lelkiismeretes, jó munkával készüljön mindenki a saját területén.

Befejezésül az új tanévhez egyetemi ifjúságunknak alkotó tanulmányi sikereket kívánok. Kérem őket, hogy a szakmáinkban elengedhetetlen hivatásszeretettel dolgozzanak. Igérjük az egész oktatói kar nevében, hogy törekedni fogunk jó felkészültségű, az erdész- faipari és földmérő szakmák töretlen fejlődését biztosítani tudó mérnökök képzésére.

Egyetemünk oktatóinak és minden dolgozójának az elkövetkező tanévhez oktatásunk tartalmi megújításához nagyon jó erőt, egészséget és alkotókedvet kívánok.

VIVÁT, CRESCAT, FLOREAT AKADEMIA.

Gyémántoklevél adományozása

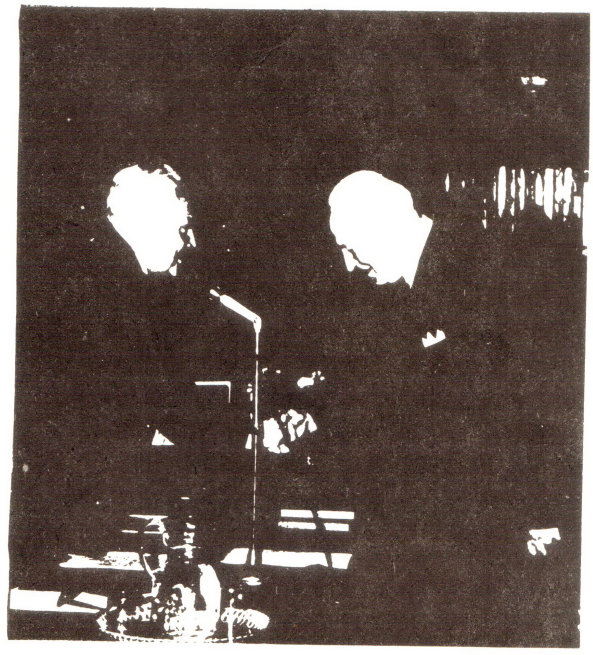
Benkő Béla (1896) aranyokleveles erdőmérnök
Boross György (1896) aranyokleveles erdőmérnök
Francz Jenő (1897) aranyokleveles erdőmérnök
Kocsány László (1895) aranyokleveles erdőmérnök
Mester János (1900) aranyokleveles erdőmérnök
Ott Béla (1900) aranyokleveles erdőmérnök
Szilágyi Ferenc (1897) aranyokleveles erdőmérnök
Dr.Vlaszaty Ödön (1900) aranyokleveles erdőmérnök és gyémántokleveles mezőgazda

Arnyoklevél adományozása

Bakkay László (1912) ny. erdőmérnök
Desits Bálint (1904) ny. erdőmérnök
Jérome René (1910) ny. erdőmérnök
Dr.Magyar János (1911) ny. erdőmérnök
Seberényi Ferenc (1905) ny. erdőmérnök
Dr.Speer Norbert (1913) ny. erdőmérnök
Szabolcs József (1910) ny. erdőmérnök
Dr.Tanka Sándor (1911) ny. erdőmérnök
Zádor Alfréd (1911) ny. erdőmérnök

részére

KGST FAANYAGISMERETANI SZIMPÓZIUM EGYETEMUNKÖN

1984. augusztus 27-től 31-ig egyetemünk volt a házigazdája a KGST „Faanyagok komplex hasznosítása" témakör keretében az V. Nemzetközi Faanyagismereti Szimpóziumnak. A rendezvényen a Szovjetunió, Csehszlovákia, Bulgária, NDK, Lengyelország és Magyarország szakemberei vettek részt.

27-én plenáris előadásokra került sor. 8 előadás hangzott el a résztvevő országok faanyaghasznosítási problémáiról, a fakémia, fafizika és a fabiológia területén elért átfogó eredményekről. Ezt követően augusztus 28-29-én a szimpózium szekcióülések keretében folytatta munkáját. A fabiológiai szekcióban 13 előadást tartottak, ennek témája a fatermesztés és a fa szöveti szerkezete közötti kapcsolatok és egyéb fabiológiai kérdések voltak. A fafizikai szekció résztvevői 34 előadás keretében a faanyag fizikai, mechanikai és technológiai tulajdonságaival foglalkoztak. Több előadó foglalkozott a fa és a víz kapcsolatával, a lombos fafajok különböző tulajdonságaival. Érdekes előadás hangzott el az agrommerált lapok szabásának számítógépes optimalizálására, a vékony méretű hengeresfa komplex feldolgozására. Magas színvonalú előadások (33) hangzottak el a fakémiai szekcióban. Itt az előadók a fa kémiai összetételével kapcsolatos kutatások mellett bemutatták a legújabb eredményeket a faanyag cellulóz és papíripari hasznosításával összefüggő kutatások terén is.

A szimpózium 4. napján a résztvevők tanulmányútat tettek a Nyugatmagyarországi Fagazdasági Kombinát Szombathelyi Forgácslapgyárában. Itt a cementkötésű forgácslapgyártást és a forgácslapok felületborítását tanulmányozták. A szimpózium munkáját koordinációs bizottság foglalta össze. Megállapodtak abban, hogy 1986-ban a VI. Faanyagismereti Szimpóziumot Bulgáriában fogják tartani.

Ezen felül jóleső érzéssel nyugtáztuk a nagyszámú külföldi résztvevő (70 fő) elismerését a szimpózium gördülékeny szervezéséért. Ugy hiszem, legfontosabb feladatunk az elhangzott nagyértékű előadások minél szélesebbkörű hazai megismertetése, az új kutatási eredmények gyakorlati hasznosítása.

Dr.M.S.

**

*

Népköztársasági Ösztöndíjasaink

Erdőmérnöki Karon:

Ambrus Ildikó IV.
Simon Erzsébet V.
Fiáth Géza IV.
Szabados Ildikó V.
Manninger Miklós V.
Dinka Vince V.
Gyurkó Zsuzsa IV.

Faipari Mérnöki Karon

Vida Katalin V.
Niedermüller Gábor V.
Vecseri Antal V.

Tanulmányi Emlékérem

Balogh László em.
Szobota Csaba em.
Csanády Viktória fm.
Kalmár Sára fm.
Pénzes Károly okl.faip.üzemm.

HATÁRIDŐ

A határidő fogalma sok ember számára egyet jelent a gyomor görcsös összerándulásának reflexével. Nem is lehet ezen csodálkozni, hiszen apról-napra szorongat bennünket az idő gyors múlása, és a nyakunkra hágó tennivalók, feladatok által ránk rótt terhek súlya. Legyen az igazgató, adminisztrátor, mérnök, kétkezi munkás, vagy diák.

A határidő ott lebeg szemünk előtt állandóan, és egyetlen, de egyben egyedüli tulajdonságából kifolyólag, mindig közeledik.

Most, szeptemberben, a feladatlapok alján lévő dátumok baljós felíratként sejtetik az átalvatlan éjszakákat, a küzdelmes hétvégéket.

Természetesen nem szükségszerű ez a szorongás, de ki tudná ezt kikerülni? Hiszen a távoli határidő mindig magában hordozza a jól ismert reakciót: hol van ez még?

Aztán jönnek a bajok. Nem készül el a feladat, kicsúszunk az időből. Tanszékeink a határidőtől való „kicsúszás" megtorlásának ezer és ezer formáját fundálták ki a renitens hallgatóval szemben. A szerényebbek csak különeljárási díjat kérnek, hetente duplájára emelkedő összeg ellenében. Adható minusz pont is. A konzekvensek, akik tisztában vannak azzal, hogy a hallgatónak rengeteg ki nem aknázatlan szabadideje van, pótfeladatot adnak, ugyebár ha az eredetit nem sikerült megoldani határidőre, a pótfeladattal színesített feladatot biztosan meg fogják oldani az új határidőre. A legmorózusabbak egyszerűen kijelentik, hogy nem írják alá a félévet. Szerencsére ilyen esetről még nem volt szerencsém informálódni. Ez általában az ugatós kutya tipikus esete. Az említett határidők a progresszív határidők népes családjába tartoznak, ezek be nem tartásától általában még a naptárban kitűzött időben kel fel a Nap.

Nagyobb gond a határidőre le nem adott étkezési igénylések esete. Ekkor már az egy hónapi gyomorba való forog kockán. Itt szinte órára, percre van meghatározva, mikor záródik a késve érkező orra előtt a megváltást jelentő ajtó. A koleszdíj határidőre való be nem fizetése is súlyos büntetéseket von maga után. A legveszélyesebb a különböző igazolások, kérvények határidőre való be nem adása. Ilyenkor már egész évben (félévben) havi 100 Ft-ok, kategóriák csúsznak erre-arra. A késést ilyenkor már egyáltalán nem, lehet jóvá tenni, vagy csak komoly sírás-rívás árán lehet meg nem történtté tenni.

No de nézzük meg az érem másik oldalát. A hallgató mit tehet, ha vele szemben nem tartják meg a határidőt?

Ha a zárthelyi értékelése napokat, heteket késik, idegeink jelentős keresztmetszetcsökkenése egyértelműen jelzi az idő kegyetlen múlását.

A félév végén az elszánt autógrammgyűjtő módjára szaladgáló csoportvezetők, be akarván tartani a határidőt, az amúgy is szűkös szabadidő (ha van) értékes perceit, óráit szánják olyan aláírások beszerzésére, melyek a félév elvégzéséhez feltétlen szükségesek. Más kérdés, hogy ez sok esetben fölöslegesnek tűnik, mert sok helyen a vizsgával kötik egybe az oktatók. Sok hosszúságot takaríthatnánk meg, ha ezt a szándékot előre közölné minden érintett tanszék.

A gyakorlati jegyekkel is ez a helyzet, vagy még rosszabb. Néha csak a vizsga után (ennek függvényében?) kerül az indexbe a jegy. Sokszor felmerül a kérdés, miért nem lehet a hetekkel (hónapokkal) előbb beadott feladat(-okat) legalább vizsgára, mivel ennek dátuma minusz 1 nappal előtte ismeretessé válik, átnézni, kijavítani?

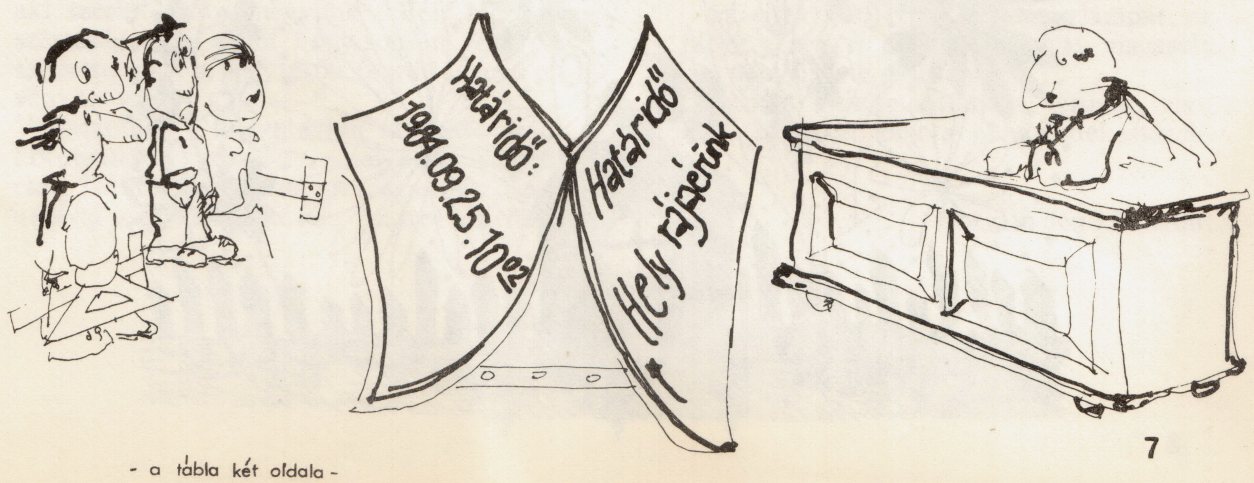
Az ilyen határidők túl rugalmasak, noha ez adott esetben talán nem is olyan nagy baj.

Zsebre megy viszont az ösztöndíj fizetésének ideje. A határidők, ebben az esetben, már olyannyira rugalmasak és csuszamlósak, hogy ezen már nem is érdemes bosszankodni. Gyakorta előfordul, hogy az ember már nem tartja számon melyik havi ösztöndíját kapja, csak rácsodálkozik az aláírni való papírra, hogy ez miféle pénz.

Hát akkor mit is jelent a határidő? Attól függ ki, és honnan nézi! Az egyik oldalról napra, órára, percre pontosan meghatározott időpont, a másikról valami rágógumi módjára nyúló progresszív„ „tudvárni" és „vanideje" dátum, amit vagy betartunk, vagy úgysem ellenőrzi senki.

A határidők értelmezésének tehát rengeteg féle értelmezési módja van. Az egyetlen kérdés, hogy ha erre mód nyílna, pro és kontra ilyen módon fognánk fel egyszer a helyzetet, akkor mi lenne?

–ri

- a tábla két oldala -

M é l y e n

Mélyen ül bennem...
Agyam súlypontjában
Szívem súlypontjában

Gyomrom remeg
Légzésem ziháló
Kapkodva nézek
- félek

- És megtér a tékozló lány -
Egykor kéjre éhes, csábra szomjas,
táncos léptű, hegyes mellű
- édes ölelésre százszor rántó csoda
elfonnyadva, megfáradva megtérve
- de hova?

FE

NAGY LÁSZLÓ SIRJÁRA

Élete tűz-szerelem volt, furcsa legenda,
Tűz-színű, fent lobogó szíve messzire lángol,
Élete elmenekült már, versei égnek,
És a szerelmeket is elvitte magával.

Fodor István

MONGÓLIÁBAN I.

A nyáron július 17. és augusztus 4.-e között Mongóliában jártunk. Csizik Misi IV. emh D.Tuvsin IV. emh és én vettünk részt ezen az úton. Élményeinkről, tapasztalatainkról szeretnénk beszámolni az újság hasábjain. Szeretném ha Ti is bepillantást nyerhetnétek ennek az országnak a szokásairól, hagyományairól, növény és állatvilágáról.

Ulánbátor Mongólia fővárosa 7000 km-re fekszik hazánktól. Az időeltolódás 7 óra. Július 17-e délelőtt 11 óra. Ázsia közepén vagyunk. Más vidék, más táj, más emberek, más szokások. Utunk célja mindent látni ami érdekes, és minél többet megtudni e táj növény- és állatvilágáról.

A reptéren Tuvsin várt bennünket egy fekete állami Volgával, ami percek alatt elnyelte cók-mókjainkat. Szállásunk Ulánbátor új lakónegyedében volt, a 7. emeleten. Nagy szeretettel – és ami másfél napos repülő út után már lényeges – terített asztallal vártak bennünket. Budz-tésztában kifőzött húsgombóc-, ce-sós tejes tea, ájrik – azaz kumisz – és árhi-rozspálinka (38°) volt számunkra a menűből a legérdekesebb.

Az első napokban az Ulánbátortól délre fekvő Bogd-ul (Fenséges) hegyre mentünk. Mivel természetvédelmi terület külön engedély kellett a kint-tartózkodáshoz.

Megfelelő felszereléssel gyalog indultunk neki az útnak. Már a hegy lábánál feltűnt a rengeteg havasi gyopár. A Dzajszan völgyében sétáltunk fel ahol lágyszárú növényzet volt. A patakparton tehenek, kecskék, lovak legeltek. Hollót (Corvus corax), ölyvet (Buteo hemilasius), kányát (Milvus vorshun), búbos bankát (Upupa epops), kövirigót (Monticola saxatilis), harkályt (Dendrocopos major), barázdabillegetőt (Motacilla alba), hantmadarat (Oenanthe isabellina), sarlósfecskét (Apus pacificus), szarkát (Pica pica), dolmányos varjunak a sötét változatát (Corvus cornix), vetési varjút (Corvus frugilegus), mezei verebet (Passer domesticus) figyeltünk meg.

Az úton találkoztunk egy öreg nénivel, aki szerint hiába megyünk felfelé mert ott szárazság van. (Lehet, hogy sohsem volt fenn teljesen, mert a hegytetőn őserdő jellegű növényzet van.)
Valószinűleg a hegyoldalon található gránit kőfolyásokra gondolt, amelyeken valóban csak 1-2 növény él meg. A magasság növekedésével megjelentek a fák. Alulról felfelé haladva a lombos fák közül csak a pionir nyír (Betula daurica) fordult elő ligeterdő jelleggel. Szerepét fokozatosan átvette a vörösfenyő (Larix sibirica) elegyedve a cirbolya fenyővel (Pinus cembra). A hegytetőn már a szibériai luccal (Picea omorika) és az erdeifenyővel (Pinus silvestris mongolia) alkotott zárt állományokat. A fenyők között csuszkát (Sitta rephronota), füzikét (Phylloscopus griseolus) és fenyőszajkót (Nucifraga canyocotactes) láttam. A cirbolya magját itt ázsiában megeszik mint nálunk a napraforgót. Mi is szedtünk tobozt, de még éretlent és erősen gyantás volt.

2000 m körüli magasságban találtam egy Buteo hemilasius fészket. Hasonló a mi ölyvünkéhez. Cirbolyára épült kb. 8-10 m magasan. Felmásztam de a már fejlett fióka kirepült. A fészekben egy „Dzsirh"-et (Burunduk; Tamias sibiricus) találtam.

Sátorhelyünk a patak végénél volt, ott ahol a patak már a kövek alatt folyik. A sátrat egy öreg cirbolya alatt vertük fel az alját mohával béleltük.

Este felmentünk a gerincre, ahol egy tisztás van. Maralszarvast (Cervus elaphus moral) szerettünk volna látni. Utközben burundukok cippogtak körülöttünk és nagyon fürgén mozogtak a kövek között. Mókust (Sciurus vulgaris) sikerült megfigyelnünk ami annyiban különbözik a mi mókusunktól, hogy koromfekete, fehér hassal. A vörösfenyőkön láttunk fenyvescinegét (Parus ater) és Parus montanust is. A már kirepült fiókákat etették.

20.30-kor a tisztás ellentétes szélén kilépett az első maralszarvastehén. Méreteit tekintve nálunk egy hatalmas bikának tűnt volna. Egy jó félóra alatt még további 5 tehén jött ki legelni. Méreteiben messze felülmúlták a mi gímszarvasunkat, hasuk egészen magasan fehér, hátukon, fejükön is sötét csík húzódik végig. Hangjuk valamiféle furcsa kutyaugatáshoz hasonlít. Közben besötétetedett, a szél is megfordult, a szarvasok megugrottak.

Az éjszaka kitettem a lepkészlámpát, de a hideg a szél és a 2000 m feletti magasság miatt nem sikerül gyűjtenem.

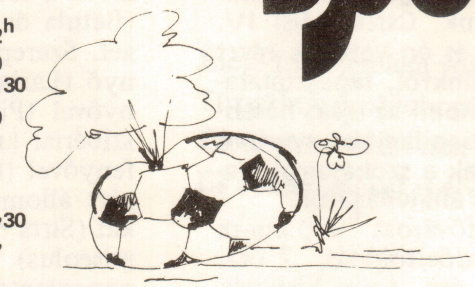
Másnap visszamentünk a városba, ahol tovább ismerkedtünk a helyi érdekességekkel.

Horváth Jenő IV.emh.

sport

84-85-ös őszi forduló

Kaposvári Gazd. – S.	okt. 6.	12^h
S – Dombóvár	13.	10
Kaposvár Honv. – S	27.	11^{30}
Szigetvár – S	28.	10
S – Zalaegerszeg	nov. 3.	11
Pécsi Posta – S	nov. 18.	11
SM – UPEAC	24.	11
S – Nagykanizsa	30.	17^{30}
Sárbogárd – S	dec. 7	17
S – FAK	15.	11
S – KTMF	jan. 26.	11
Pét – S	febr. 2.	10^{30}
S – Szombathely TK	8.	17^{30}
SFAC – S	15.	18^{30}

Nagy Balaton-átúszás

„Nagy Balaton-átúszás". Hagyomány immár; augusztus 29-én múlt 103 éve, hogy Szekrényessy Kálmán átúszta a Balatont. Azóta – majdnem – minden évben megteszik java úszóink a Füred – Siófok közötti 13-14 km-es távot.

Mindig is vérbeli sportesemény, kicsit az (úszó)sport örömünnepe volt.

Rajt: augusztus 20., déli 12 órakor. Felsorakoznak a versenyzők (31-en vannak; köztük lányok, egy 13 éves is), lassan odaúsznak a kísérő fölkészülni, rajt! Ki startfejessel, ki kalimpáló lábbal ér vizet. Indulnak az irányhajók. Lassan széthúz a mezőny, kiki mellé odaáll a kísérőhajó.

Kísérőhajó: motorcsónak. Viharvert batártól a csillogó státusz-szimbólumig ahány, annyiféle. Szerepe: a nagy hosszú távon irányítani, lehetőség szerint egyenesen a cél felé vezetni az úszót, aki a vízben – szó szerint – se lát, se hall. Ha szomjas az úszó, itatni, ha éhes, etetni kell. Ha görcsöt kap, segítségért – nem kiált, hiszen nem tud – szól, int, kimenteni.

Széthúz a mezőny (az első helyezett kb. 40 perces előnnyel ért célba). Lassaként beérnek a tó közepére, ami máskor tiltott zóna. És kezdődik a vízi-parádé! Bámész vízirendőr csodálja az egyik kísérőcsónak 3000 cm^3-es, 150 LE-s (!) motorját (olyan erős a motor, hogy képtelen fölvenni az úszó tempóját. Túl lassú neki... az egyenletes tempóban edzett úszó megpróbálja átvenni a szökkenő hajó iramát, s nem érti, miért fáradt az első két km után...). Néhányan a tiltott víz örömét élvezve lubickolnak, míg az úszó... de kit érdekel most az úszó! Két régi csónakos épp motort cserél; dumaparti amott. És a célnál? A beérkező sportolók barnák vagy hamuszürkék, de a szeme mindnek karikás, fáradt, mozgása lassú, csapása csak egy-kettőnek egyenletes. Ám a kísérőket mi sem zavarja. Ők és a part motorcsónakos népe vígan cikázik néha félméterre a sportolók előtt/mögött, akkora hullámokat kavarva, hogy a különben igen stabil vízirendőr-csónak is csak tántorog. A parton morgás, felzúdulás. De hát ők csak a hozzátartozók. Ők nem szervezők, parádézók, kísérők, ők csak az emberekért aggódnak. Moroghatnak.

(Vétenék az igazság ellen, ha nem említeném a kísérőhajók kb. háromnegyedét. Ők becsülettel végigjöttek úszóik mellett, s ahol lehetett, segítették őket: például nem tetettek velük pár kilométeres kerülőket. Ők voltak többen. De az idétlen parádézók adták meg az alaphangot.)

Szinte hallom: mindez tán még az Uszószövetséget érdekelheti; magánügy. Nem az. Nem az, mert naponta látni, mint válik az, aki az igazi teljesítményt nyújtja, másodlagossá azok mögött, akik tulajdonképpen őérte vannak, a szervezők, a segédkezők, a csak ottlevők, a „nevüketadók" mögött. Nem az, mert a szervezők saját – adott esetben jó (?) – munkájukat értékelik le ezekkel a mozzanatokkal.

Nem az, mert az ember érték, munkája is az, és ha így lebecsülve érezheti, semmiért válhat közömbössé minden iránt a jóért tenni kész – ember...

–srá–

bùvàrkodàs

Egyetemünk MHSZ klubjának 1983. óta búvár szakosztálya is van. Igaz, ebben a szakosztályban főként városiak, gimnazisták vannak, de ha valakinek kedve támad a sporthoz, s vállalja, hogy rendszeresen edzésre jár, nyugodtan jelentkezhet.

A búvársportról röviden annyit, hogy 2 ága van: gyorsasági és tájékozódási búvárúszás.

A gyorsasági versenyeket uszodákban rendezik, s abban különbözik az úsztástól, hogy nagy uszonyok és lépcsőző vagy sűrített levegős palackok segítségével úsznak. A tájékozódási versenyek lényege az, hogy nyílt vizen (legtöbbször kavicsbánya tavakban) bólyákat kell megkeresni víz alatt iránytű, vízalatti méterszámláló, sűrített levegős palack és természetesen uszony segítségével. Ilyen versenyeket csak nyáron rendeznek, mikor már elég meleg a tavak vize. A tájékozódási versenyzők azonban egész évben ugyanúgy edzenek, mint a gyorsaságiak, hogy megfelelő erőnlétük legyen nyárra.

A soproni búvároknak egy héten 6 edzésre van alkalma, de az is jelentkezhet, aki legalább heti 3 edzésre el tud menni. Az edzéseken sűrített levegős palackkal való úszásra is lehetőség van.

Az edzővel – Nagyváradi Zoltánnal – az uszodában találkozhattok, de egyetemünkön is érdeklődni lehet Barát Mónikánál (III. emh.). Minden lelkes jelentkezőt szeretettel várunk!

Balekságok

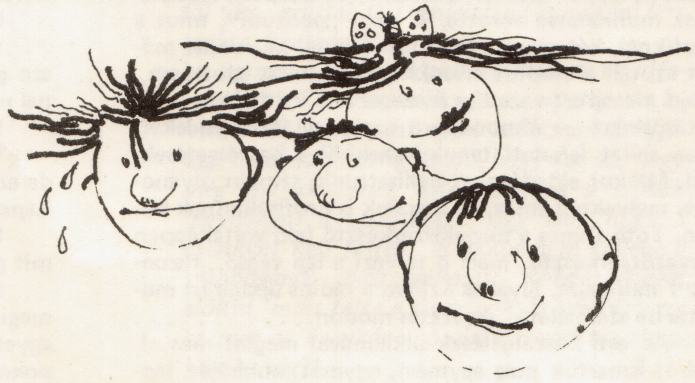
Nem sok értelme volt a „nedves estéknek", mert mindenki csak elfáradt, és szerintem unalmasak is voltak ezek az összejövetelek. Egyes firmák szeretnek beszélni, s ilyen irányú vágyaikat abban élték ki, hogy egy egyszerű tőmondatot rendkívül hosszan és körülményesen adtak elő. (Gyakran ez az érthetőséget is zavarta.) Ezenkívül nem tartom túlzottan hasznosnak, hogy a hagyományok ismertetése keretében kötelezővé tették a söri-vást. Nem hiszem, hogy nem lehetne tisztelni és ápolni a hagyományokat anélkül, hogy az ember rászokjék a sörözésre. Mert, ha nem is a rászoktatás volt a cél, biztos, hogy sokan vannak, akik azóta többet isznak. Inkább a sportolást kellett volna egy kicsit jobban megszervezni. Egy hétig ugyanis állandóan előadásokat hallgatni, sörözőben ülni nem túl egészséges, és sokkal fárasztóbb, mint ha valami humoros sportvetélkedőt szerveztek volna. De, ha ennek a megszervezése sok fáradságba kerül, akkor legalább több szabadidőt hagyhattak volna, mert reggel nyolctól éjfélig megállás nélkül voltak a programok. Ezeknek az érdekesebb részéről nem akart a balekság ellógni, az unalmas részéről pedig nem is lehetett. De ilyen sűrű program a hangulatra is nagyon hatással van, főleg a hét végén. Persze voltak jó programok is, mint például a Fertő tavon rendezett délután, vagy a szalonnasütés és előtte a túra. Bár én nem tudom, hogy az óvónőket miért kell meghívni, ha ez is a balekoktatás keretében zajlott. A balekoktatásnak célja lett, hogy legyen, hogy a balekság megismerje a firma évfolyamot, és fordítva. Mert különben az év kezdete után már nincs nagy lehetőség a firmák megismerésére.

Jó program volt még az autóbuszos kirándulás, és tetszettek a tréfák, amiket a firmák kieszeltek a balekság ellen. Remélem, hogy véleményem hasznosítani tudják a következő évek balekoktatásainak szervezésében.

BALEKOK A BALEKOKTATÁSRÓL

Kár hogy az óvónők nem jöttek rá arra, hogy az óvodás nem eszi meg az erőszakkal beletuszkolt ebédet! Ezenkívül nem láttam célravezetőnek az olyan hangot és modort sem, melyben az évkezdés előtti egy évben bőven volt részünk. Mindent együttvéve a balekoktatásnak voltak pozitív eredményei is. Remélem, hogy a következő tábor szervezői kritikus szemmel figyelték a 84-es balekoktatást, és kísérletet tesznek a negativumok kiküszöbölésére.

- *Szerintem nagyon hasznos dolog, hogy a leendő elsősöket „felkészítik" az egyetemi életre, ismertetik az itteni szokásokat, hagyományokat. Az együtt eltöltött egy hét alatt egy kissé már megismertük egymást, és firmáink egy részét is. Kár, hogy olyan sűrű volt a program, mert így a várossal való egyéni ismerkedésre a balekoktatás alatt nem igen volt idő. Mivel az előadások, illetve kirándulások reggel 8-kor kezdődtek, s éjszaka az elméleti ismeretek gyakorlatbeli alkalmazására került sor, én a magam részéről álmosabb voltam mint eddig bármikor, úgy hogy az egyetem elkezdését már messiásként vártuk (azért írok többes számot, mert másokkal is konzultáltam), hogy végre kialudhassuk magunkat. Talán nem kellene szegény balekokat ennyire kifárasztani már az első héten.*
- *Ha valakinek nem tetszik a firmák nagyzási mániája, és a firmáknak nem sikerült „megszívatni" azt a balekot, akkor rögtön azt mondják: nem baj, megszívatunk még a balekvizsgán, és a firmák egy hónapon keresztül összedugva fejüket éjjel-nappal azon gondolkoznak, hogy a vizsgán hogyan tolhatnának ki azzal a balekkal. Jól sikerült a miniszterválás a KISZ-ház előtt. Nagyon jól éreztük magunkat a nedves estéken. Elég jól megismertettek minket az egyetem életével, hagyományaival. A Fertő-tói kiránduláson a sportverseny jó lett volna, ha nem fajul el a dolog. A balekfirma párbaj akkor lett volna érdekes ha sportszerűen csinálják. A végén megértjük, hogy a firmák győznek, de közben akármit csinálhattak, ami arra vezetett, hogy elidétlenkedték az egészet.*
- *Nekem főleg a kockacukor evés tetszett! Ujításom, hogy a lányok ruha nélkül legyenek.*
- *Minden nagyon tetszett, minden nagyon jó volt.*
- *Nagyon jó az Ászok!*
- *Ha azt mondják, hogy házi nyúlra vadászni tilos, akkor a firmák miért loholtak a lányok után?*

DIÁKÚJSÁGÍRÓ TÁBOR

Győr, 1984. augusztus 12-19. Ujságíró-tábor az egyetemi, intézményi, kari lapoknál dolgozó diákújságírók számára. „A tábor célja" a meghívó szerint „gyakorlati munka során megismertetni a hallgatókat az újságírás szakmai fogásaival, ismereteiket bővíteni, készségüket fejleszteni.". A tábort a MUOSz Uzemi Lapok Szakosztályának Egyetemi Lapok Tagozata szervezte. Vezetője Gróf Róza, a Szegedi Egyetem felelős szerkesztője volt. A 30-40 résztvevőt a KTMF szállással, a MUOSz a (menzai) kajával és a foglalkozásokkal várta.

Nehezen indult a munka. Első lévén a tábor a tervezettek — reméljük — hosszú sorában, kisebb szervezetlenségek, bizonytalanságok (is) jellemezték. Igazság szerint a résztvevők túl hamar észrevették a laza program adta „lehetőségeket" éltek, sőt visszaéltek velük. Igy aztán csak néhány ember dolgozott igazán. Az sem használt a lelkesedésnek, hogy a KISZ KB képviselője — jött, látott, győzött — egyik nap kerek perec kijelentette: az intézményi lapokra nincs szükség, mivel túl kicsik és védtelenek az érdekvédelemhez, amire is szerinte csak egy központi újság, a KISZ KB lapja képes (megmutatott néhány példányt, hogy azért tudjuk: tényleg létezik is ilyen..). Mi, akik voltaképpen azért gyűltünk össze, hogy minél nívósabb és élvezetesebb, korrektebb és érdekesebb újságírást tudjunk művelni saját berkeinkben, még csak azt sem mondhatnám, hogy „vegyes érzelmekkel fogadtuk" ezt a kijelentést. Nem hiszem, hogy bizonygatni kéne: problémáinkat elsősorban magunk között kell tisztáznunk; arról nem is beszélve, mekkora jelentősége van egy-egy ún. kis lap fórummivoltának, ne menjek messzire, a verselő soproni hallgatók megjelenésében, példának okáért. De erre kár is több szót vesztegetni.

Lassan persze belelendültünk.

Két csoportra oszlott a tábor, a gyakorlati munkát Tóth Dénes, a debreceni Egyetemi Élet felelős szerkesztője és Molnár Gabriella, a budapesti Közgazdász munkatársa vezette. A napi „penzum", mint a profiknál, két gépelt oldalt tett (volna) ki. A kész művet azután a csoport kivesézte, tanácsokat adott, stb., majd a csoport vezetője összegezte a kritikát és — hivatásosként — elmondta a szakmai észrevételeket. Igen sokat lehetett tanulni ezekből a beszélgetésekből. Máskor előadásokat hallhattunk, szintén olyanokat, melyekből mi is, de lapjaink is profitálhatnak bőven. Tóth Dénes a tördelőszerkesztő (aki voltaképpen tervezőszerkesztő, mert ő tervezi a lap végső „fazonját") munkáját, Nyakas Szilárd a rádiós újságírást mutatta be szemléletes, élvezetes módon. . . . . .

Az esti beszélgetések alkalmával megint más oldalról ismertük meg egymást, egymás munkáját, lapját. Egy-egy hangulatos kisvendéglőben ülve (fölidéztük a századeleji újságírást, s egy-egy pillanatra „szerkesztő urak" feszítettek a székekben, megannyi jövendő Krúdy) kicsit megismertük a többiek lapjának, életének „másik oldalát" is; a mesterség fortélyai, trükkök cseréltek gazdát.

Utolsó este, táborzáráskor mindenki előtt felolvasták a szerzők a legjobb írásokat. Glosszától riporton át meghiúsult riportig mindent hallhattunk, az est fénypontja pedig egy képzeletbeli újságnak írt nemlétező riportsorozat volt. Hallhattuk a sohasemvolt riporter készítette helyszíni felvételt, az italos kérdésekre borízű hangok adtak útszéli válaszokat, s az úgymond megjelent riport jólfésült, pedáns körmondatait az oly jól ismert semmitmondó frázisokkal. Fergeteges sikeréhez jól ülő oldalvágásai mellett tán az is hozzájárult, hogy mindnyájunkban él egy kép az eltorzítottan megírt valóról; s bár nem szükségszerű, hogy így legyen, mégis, e mesterségnek is akadnak gyatrább művelői, akik a felmerülő gondokkal — akár — így birkóznak meg. A tábor különdíját Figyusz nyerte meg társszerzőként. Tóth Dénes ugyanis egy üveg pezsgő „vérdíjat" tűzött ki Győr három nevezetes embere fejére, Figyuszék meginterjúvolták a Mexikóból épp hazatért Verebest, az ETO edzőjét.

Szombat délelőtt, a táborbontás kavarodásában faggattuk még Gróf Rózát, hogy mint táborvezető, miként látja az idei — első — diákújságíró-tábort.

SOPRONI EGYETEM: Hasznosnak ítéled-e meg a tábort? Voltak-e ellentmondások?

GRÓF RÓZA: Az ellentmondás nem jó szó. Hasznosnak ítélem minden hibájával együtt. Elégedetlen voltam, de nem elsősorban az írások színvonalával, hanem a hozzáállással. Cikkek az elején nem születtek, a végén lapzártaszerű kampány volt; nem alakult ki személyes kapcsolat újságírók és hallgatók között. A másik probléma, hogy egy-két hallgató személyes sértésnek vette, ha írását társa, vagy a gyakorlat vezetője kifogásolta. Igy nem lehet.

Tulajdonképpen a tábort akkor kellett volna elkezdeni, amikor abbahagytuk. Bizonyos emberekben ekkorra olyan feszült légkör alakult ki, ami egészségesen hozzájárult a munkavégzéshez.

SE: Nem lehetett volna kéthetes a tábor?

GR: Ez pénzkérdés, márpedig pénz nincs rá. Persze gyakorlat kérdése is. Egy jó 10 éves tábori rutinnal már lehet kéthetes is.

SE: Mikor lesz a következő tábor?

GR: Egy- vagy kétévente akartuk megrendezni, de ezt egyedül nem dönthetem el, hanem az Egyetemi Lapok Tagozat beszéli majd meg, akkor dől el.

SE: A Szegedi Egyetem felelős szerkesztőjeként mit profitáltál a táborból, és mit a Tagozat tagjaként?

GR. A Tagozat titkáraként nagyon sokat, mert megismertem azokat az embereket, akik jelenleg az egyetemi lapoknál dolgoznak, mert látom, mely lapoknál kik és hogyan munkálkodnak. Megismertem azokat a problémáikat, melyeket a szerkesztők nem, vagy nem ilyen szempontból közölnek. Többet láttam, mintha csak körbeleveleztem volna.

Felelős szerkesztőként csinálok egy tábori oldalt,

s el tudom helyezni otthoni kollégáimat a mezőnyben. Ha egyébként nem volna kritikus az ember, itt kénytelen lenne azzá válni.

SE: Nem nehezítették a munkát külső körülmények? Nem ütközött a tábor vezetőinek koncepciója más szervek nézeteivel?

GR: Ütközni nem ütközött, de a tábort a MUOSz kívánta szervezni. Mikor kiderült, hogy 50 egyetemi hallgató összedugja a fejét, politikai felelősséget kellet vállalni, amit a MUOSz nem tudott megtenni, így a KISZ KB-t kértük föl erre. A KISZ KB ekkor már elvárásokkal állt elő, amiket nem tudtunk oly mértékben teljesíteni, ahogy ők elképzelték, mert egyrészt ez szakmai és nem ideológiai tábor, másrészt nem volt idő átszervezni. Tudtak volna hozni néhány érdekes embert, de pénz sem kerülközött már rá. Nem volt egyetértés pl. abban, hogy milyen arányban szóljunk tájékoztatás-politikai irányelvekről a szakmai útmutatás-továbbképzés rovására. Mi a szakmait, ők a saját elképzeléseiket preferálták.

Ütközés nem volt, egyszerűen csak későn vettük föl a kapcsolatot a KB-vel, mert korábban erről nem volt szó.

SE: Hivatásosként mi a véleményed a leadott írásművekről?

GR: Nem adták le időben, ebben profi újságírókhoz hasonlatosak, ezt nem kell tanulniuk, mert naprakészek. Sok az olyan írás, melyet mint szerkesztő nem közölnék, nem mert „ciki", hanem mert még kezdőtől is gyengék. Ugyanakkor vannak nagyon jó írások. Hat ember könyvet kapott itt, akik úgy írnak, hogy komolyabb helyen (pl. újságíróiskolai felvételin) is megállnák a helyüket.

SE: Elérte-e célját a tábor?

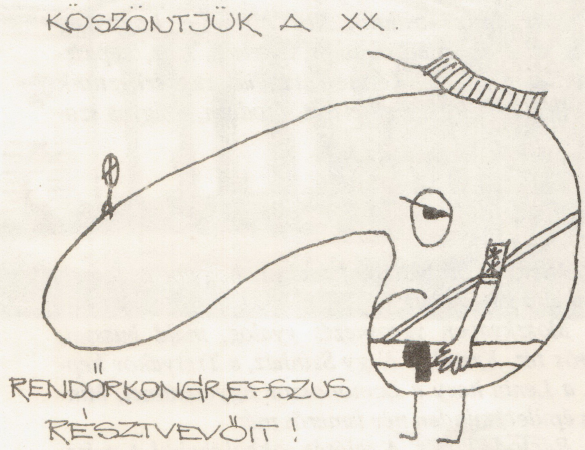
GR: Meggyőződésem szerint igen.

—srá—

BALEKSAGOK

- *Tetszett!*
  Közvetlen kapcsolat a balekok és firmák között. A dalok tanulása és együtt éneklése. A hagyományok bemutatása, a könyvek és füzetek, amelyekből a hagyományokat megismertették.
- *Nem tetszett:*
  A katonai beütések: pl. Én firma vagyok te csak egy balek. Nekem mindent szabad csinálnom míg neked kusch! Az állandó időbeosztás és ha valaki hiányzott a programról annak jajj.
  Az erdős firmák nagyképűsége (tisztelet a kivételnek). Pl. ha valaki okosan a dolgot könnyebb oldaláról közelítette meg (nem gyalogolta végig a távot a kiránduláson) akkor az erdősök: na majd én szólok a firmádnak, hogy „szívasson meg". (Katonai kifejezés.)

- *A balekoktatás nem felelt meg az elvárásnak. A hagyományok és szokások, az egyetem, a város ismertetése az egyes programokkal együtt néha vontatott és sablonos volt. A tábor egy hetes programját 4 napra lehetne csökkenteni, és ez alatt az idő alatt színezettebb, színvonalasabb programot kéne összeállítani. Véleményem szerint a tábor ideje alatt a balekok és firmák közti viszony az óvodás és az óvónők kapcsolatához hasonlított.*

Itt az új tanév, s remény az új problémákra, mondván, a régiek már rég elavultak. Hát nem..... amit idén sem értek, az az, hogy

- *miért tanévkezdéskor kell nekiállni a régi kollégium 2. emeleti zuhanyzója oly régóta esedékes nagyjavításának, tumultust teremtve ezáltal újra, ezúttal az 1. emeleten (és még mi lesz majd szünetkor!!!),*
- *ha egyszer a régi kollégium földszinti rövidfolyosóját a 8 éve esedékes festés miatt nem lehetett időben kiadni nyári szállásnak az ifjúsági turizmust elősegítendő, hogy van az, hogy még ma sincsenek kifestve ezek a szobák (egyébként a „SZABÁL" úgy szól, hogy 5 évenként kell festeni, és akkor nem kellene a svábbogarak beszolgáltatási kötelezettségét előírni, mint tette a Gondnokság tavaly; vagy ez már az évenként kötelező rovarírtás témakörébe vág?),*
- *miért csak a Balekoktatás 1. napjának reggelén lehet az erre a célra használt 2 (azaz kettő,-) terem tábláit és katedráit, radiátorait bemázolni?*

—srá—

Impressziók a Szovjetunióból

Július 3-án reggel 6 órakor izgatottságtól csillogó szemekkel ültünk autóbuszra az Engels téren. Már alig vártam, hogy megpillantsam a TU-154-es karcsú testét a Ferihegyen. VÁM vizsgálat, beszállás. Sokan most ültek először repülőn.

Annyit hallottam már a Szovjetunióról, Moszkváról, Leningrádról és most, alig 2 és fél órás repülés után mindezt megnézhetem! Seremetyevó, megérkeztünk. Nyújtom a nyakam, hogy lássak valamit. Fölösleges. Innen még 30 km Moszkva külvárosa.

Vártak ránk.

Helyijáratra szállunk. Nem hittem el, hogy még én is fölférek az autóbuszra. Sikerült. Igaz, kapaszkodni nem kellett. Kétszeri átszállás után érkeztünk a kollégium elé. 13 emeletes, modern, 4 ágyas szobák . . . .

Mielőbb próbáltam felmérni, hogyan is fog eltelni ez a három hét.

Moszkvában városnézés gyalog, majd busszal: Vörös tér, Kreml, a Nagy Színház, a Tretyakov képtár, a Lenin hegy a Lomonoszov Egyetemmel. Minden épület, minden név ismerős már.

Rácsodálkozás. A valóság sokkal szebb! A méretek megdöbbentenek. Az idegenvezetőt hallgatom: ...,a legszebb,... a legnagyob,.... a legmagasabb..." Talán igaza van...

Másnap este 11-kor indult a vonatunk, hiszen az igazi cél Leningrád. A Vörös Nyíl hálókocsijaiban kényelmesen aludtuk végig az útat. Akkor még nem sejtettem, hogy a legkényelmesebben itt aludtam... .

A pályaudvaron busz várt, s mivel a kollégium a város másik végén volt, a nap városnézéssel kezdődött.

Első este ismerkedés. Vendéglátóink kedvesek, bájosak, ugyanis több lány tanul az egyetemen, mint fiú. Gazdagon terített svédasztallal, és néhány üveg vodkával, borral fogadtak. Ettől jobb kedvem lett és a rettenetes mélységből előkerült csekély oroszstudásom is.

Leningrád – fehér éjszakák. A sejtelmes félhomályban páratlan látványt nyújtottak a felemelt hídak alatt a Néván vonuló tengeri hajók, háttérben az Ermitázzsal és a Péter-Pál erőddel. Éjszakánként sokat sétáltunk a parton, annál is inkább mivel gyalog kellett hazamenni. Ez 3 óra.

Reggel korán kelés. Miután a közfürdőben lemosdott a társaság, fogadásra voltunk hivatalosak vendéglátónkhoz, a Kirov Erdészeti Akadémia rektorhelyetteséhez, aki rövid ismertetőt tartott az ott folyó munkáról, a hallgatók körülményeiről, elhelyezkedési lehetőségeikről. A kezdő mérnök fizetése 180-200 rubel között van.

Az egyetem nyári álmát aludta. A tanszékekből és a laboratóriumokból így nem sokat láttunk.

Ott tartózkodásunk nagy része kulturális program. Leningrád csodálatos város. Minden épület, minden palota – a történelem. I. Péter, Lenin, az Ermitázs, az Admiralitás aranyozott kupolája, az Auróra, a forradalom, az Izsák székesegyház, a Néva sokszáz hídja, a blokád, temetők.... és még sok-sok név, esemény juthat eszünkbe Leningrádról. A látnivaló kifogyhatatlan.

Utazás busszal, trolival, metróval és gyalog. A napi 10-15 km-es gyalogtúrák megszokottá válnak. A reggeli ébresztő átlaga 8-9 óra. Éjjel 2 órakor még világos van. Pihenni alig lehet, 10 nap alatt utolsó erőnk is elszállt.

Ketten sétálunk a városban. Embertömeg. Csak mennek, menetelnek, győzöm kikerülni őket, nehogy fellökjenek. A busz, metró, az üzletek tömve vannak állandóan. Az utcán lüktet a forgalom. Ordítva beszélgetünk. Tömegközlekedés olcsó. Becsületkassza, itt is tolakodás, taposás. Két nap alatt belejöttünk, mi is tapostunk. A járda, a zebra, a lámpa nem életbiztosítás.

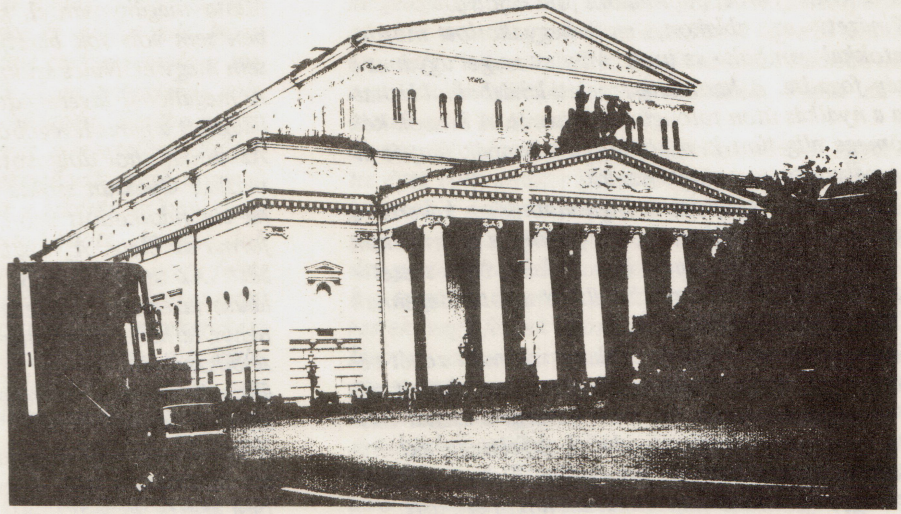
Barátok, barátnők, késő éjszakába nyúló beszélgetések, hosszú séták, névnap, születésnap, sajátos hangulatú házibulik a koleszban, nagy ulti-partik.

Több Leningrád-környéki városkában is megfordultunk: a cári nyaralók, paloták pompája és gazdagsága határtalan. Petrodvorec szökőkútjait sajnos zuhogó esőben kellett végignézni. Szerencsére az időjárás megszánt minket, és délután szikrázó napsütésben csodálhattuk a rengeteg arannyal ékesített szökőkutakra zuhogó vízcseppek csillogását.

Üzemlátogatás. Amit mindenki várt, az egyedülálló, a talán soha vissza nem térő elmaradt. A hangszergyárba nem vittek el minket. Helyette láthattunk 3 teljesen egyforma technológiával termelő, és ugyanolyan bútortípust gyártó üzemet.

Érdekes volt az egyik gyárban látott pszichológiai szoba, amely a dolgozók lelki egyensúlyát volt hivatott karban tartani ún. szeánszok keretében. Sajnos üzemelni nem láthattuk. Mellette szauna szamovárral és öltöző biliárdasztallal. A vélemények megoszlottak.

Az utazás értékét nem az üzemlátogatások adták.

És elérkezett a búcsúest. Ismét svédasztal, vodka, bor. A hangulat a honvágy már-már túlzott érzése és a baráti búcsúzás között vibrált. Másnap fejfájósboldog csomagolás, délután indult a repülőgép. A gépen a felszolgált ételekből nem volt maradék.

Érzések, pillanatok, élmények és tények. Talán nem is a leglényegesebbeket ragadtam ki a még mindig bennem kavargó halmazból.

Amit láttam feledhetetlen, a többit lassan elfelejtem...

Vári András V.fmh.

AZ UTAZÁS

Reggel fáradtan ébredt. A meggyűrődött lepedő vörös csíkokkal rajzolta tele a testét. Összekócolódott haja vérágas szemébe lógott. Kissé kábult volt még a kialvatlanságtól, s a fürdőszobában sokáig folyatta a hideg vizet homlokára. A tükör kérlelhetetlenül tárta elé éveit. 46 éves volt. Egy füstös irodában dolgozott, ahol még négyen szorongtak rajta kivül gyűrött papírhalom fölé hajolva.

Kinézett az ablakon, amíg begyakorlott mozdulatokkal gombolta az ingét. Minden reggel ugyanaz a kép fogadta. A harmadik emeleti lakásból jól láthatta a nyálkás úton tolongó autók sorát. A buszok kék tömege alig tűnt ki a ködből, s a lámpák fényét elhomályosította a párás őszi idő.

Cigarettára gyujtott. Elgondolkodva keverte a kávéját. A konyhában égett a villany, s az árnyékok furcsa ábrákat rajzoltak a kopott falra. Nem szerette ezt a lakást. Mióta egyedül élt itt, azóta idegennek tünik minden ismert sarok.

Bekapcsolta a rádiót. Valami szomorú zenét recsegett az ósdi készülék. Nem nagyon figyelt rá, csak azért kapcsolta be, mert zavarta a csend. Lassan hat éve már, hogy egyedül él. A felesége, aki otthagyta, egyre ritkábban jut eszébe. Eleinte szörnyű volt egyedül ébredni, aztán lassan hozzá szokott.

Az órájára nézett. Fél nyolc. Nyolcra járt dolgozni. A busz megállója, amin utazni szokott, nem volt messze a háztól. Ráért háromegyedkor elindulni otthonról.

Összepakolta az aktatáskáját, beletette a tízórait – régen mindig a felesége készítette el –, egy doboz cigarettát, néhány papírt, s már készen is volt. Nézte az órát, még öt perce volt indulásig. Ult a széken, s a szemét dörgölte. Minden olyan tompa és szürke volt. A párás levegő feszítette a tarkóját, mint valami sisak, ráfeszült a koponyájára. Ideges volt. Bántotta a zaj, durva mozdulattal lekapcsolta a rádiót. Nem lett csend. Behallatszott az utcáról az autók tülkölése. A szomszéd lakásból gyereksírás szűrődött át.

Nem volt gyerekük. Talán ezért is váltak el. Ő szeretett volna egy kölyköt, a felesége nem. Soha sem tudta megérteni őt. Komoly asszony volt, önmagának való. Szerette a kényelmet, a szórakozást. Nem volt jó feleség. Főzni nem tudott, a szennyes ruhát a Patyolatba vitte, s nem sokat törődött a lakással sem. Mégis szerette. Eleinte minden jól ment, aztán kezdődtek az örökös viták. Ölték egymást naphosszat. Aztán elváltak. Indulnia kellett. Felvette szürke kabátját és kilépett a lakásból. A kulcsot készer ráfordította. Egy fáradt mosolyt vetett a „lift rossz" felíratra. Lesietett a lépcsőn, és kilépett a utcára. Rengeteg ember volt a járdán. Ő is beáll az áradatba, szinte sodortatta magát a tömeggel. A lába már ismerte az útat, nem is kellett odafigyelni merre megy. A buszmegállóban sok ismerős arcot látott. Néhányan odaköszöntek, egykedvűen viszonozta.

Megjött a busz. Megkezdődött a harc a bejutásért. Ezt utálta legjobban. Mint a megvadult csorda, marták egymást az emberek. S bár utálta, ő is ilyen volt. Az érdek fontosabb az eszménél.

Feljutott. Megpróbált természetes arcot vágni, pedig egy éltes asszonyhoz préselte a tömeg. Fullasztotta ez az emberközelség. Nem szerette a tömeget. Mióta magányosan él, kerülte a társaságot. Régebben sem volt sok barátja, de most szinte senkihez sem megy el. Nincs szüksége rájuk.

A megállónál kiverekedte magát, s a járdán nagyot lélegzett a párás levegőből.

Az iroda, ahol dolgozott nem volt messze az állomástól. Gyakran szokta nézegetni a vonatokat. Néha elgondolkodott azon, mennyire unalmas és egyforma az élete. A vonatok jelentették neki a változást. Az utazás mindig vonzotta, valami új megtalálása kísértette. Szerette nézni, ahogy a mozdony nehéz terhével lassan megindul.

A buszmegállóban állt. Előtte ott volt az iroda és az állomás épülete. Hirtelen elhatározástól indíttatva elindult az állomás fele.

A kötelességtudat megállította egy pillanatra, de aztán megrázta a fejét, és ment tovább az állomás fele. Ugy érezte, ki kell törnie eddigi élete szürkeségéből. Szinte beleszédült a lehetőségbe. Nem tudta, hogy hova, csak utazni akart. Tudat alatt felmérte a mulasztás következményeit, de nem törődött vele. Arra gondolt, hogy eddigi átlag-élete semmilyen értékkel nem bír. A szürkeség, ami jellemezte napjait, mint száraz homok égette a torkát.

Odalépett a pénztárhoz és kért egy négyszázkilométeres jegyet. A jegyárus furcsán nézett rá, de kiadta a jegyet.

Elvesztette a realitás-érzékét. Egyetlen aktatáskával, minden nélkül nekivágott az utazásnak. A vágányok között a vonatokat nézegette. Szeme akarattal elkerülte a felíratokat. Nem akarta tudni, hogy hova utazik.

Felszállt egy személyvonatra. Dohányzó fülkébe ült és várt. Nem tudta, mikor indul a vonat.

Cigarettára gyujtott. Feszült izgalommal nézett ki a vonat koszos ablakán. Meglepődve tapasztalta, mennyivel másabb innen nézni az ismert állomást. Ő most utas. A többi utas nem nagyon vett tudomást róla. Pedig titkon azt várta, hogy összesúgjanak mögötte, és tisztelettel suttogják, hogy Ő elindul. Talán nem is tudatosult benne ez, de azért kíváncsian nézegette az utitársait. A vonaton nem sokan ültek. A reggel korán induló munkásvonatok tele vannak, de ilyenkor szinte senki sem utazik. Néhány asz asszony ült a fülke túloldalán, és halkan beszélgettek. Odébb egy magányos férfi olvasott valamilyen könyvet.

Eszébe jutott, hogy semmi sincs nála, csak néhány hivatali irat. A vonat megindult, s a kerekek élesen felsikoltottak a váltóknál. Ahogy tüntek el a város

házai, félni kezdett. Nem tudta, mibe fogott bele. Szerette volna megkérdezni valakitől, hogy hova megy ez a vonat, de mindenki olyan természetesen ült ott, hogy nevetségesnek érezte volna magát, ha elkezd kérdezősködni. Így hát csöndben maradt. Kinézett az ablakon. Zavarta, hogy alig lehet kilátni rajta a kosztól. Az ülés szürkészöld színű volt, és itt-ott felfeslett már. A kocsi levegőjét nehéz füst ülte meg, s még szürkébbé tette az amúgyis nehezen behatoló fényt.

Az elsuhanó táj nem kínált érdekes látnivalót. Lehullott levelű kedvüket vesztett fák álltak fázósan a sivár mezőkön. A felszántott földek barázdáit deres harmat lepte el, az ég szürke és nyúlós volt. Messzebb látszott egy falu, illetve csak a templom tornyát lehetett látni, de az is olyan érdektelen volt, mintha unatkozna a mező közepén. Eszébe jutott, hogy valószínűleg keresik már a hivatalban. Ez jóleső érzéssel töltötte el. Érdekessé vált azzal, hogy eltűnt. Biztosan felhívták már a lakását, és nem veszi fel senki a telefont. Elgondolkodott. Amikor dolgozni kezdett, még fiatal volt. Élvezte, hogy fehér köpenyben ülhet a saját íróasztalánál és fontos papírokat tölt ki. A munkatársai vidám, munkárakész fiatalnak ismerték meg, s neki hízelgett a róla kialakított kép. Szorgalmasan dolgozott, felettesei meg voltak vele elégedve. Presztizst csinált abból, hogy nem adott ki pontatlan munkát a kezéből. Szeretett dolgozni.

A leendő feleségét 25 éves korában ismerte meg egy összejövetelen. Felkérte táncolni, s utána minden szinte futószalagon ment.

Egy év múlva összeházasodtak. Először albérletben, majd egy vállalati lakásban éltek. A szerelem túllendítette őket az első nehézségeken és boldognak képzeltek mindent.

Ujabb cigarettára gyújtott.

Aztán a szerelem elmúlt, csak a gondok maradtak. A viták, hogy legyen-e gyerek, az örökös veszkedés egymás életformáin.

A munka is egyre unalmasabb lett. A fehér köpeny egyre szürkébb, a munkatársak egyre összeférhetetlenebbek. Észre se vette, hogy miatta. Aztán jött a válás és a vele járó hercehurcák, újabb viták az osztozkodáson. Már akkor gyűlölte a feleségét. Magát is, hogy hagyta idáig fajulni a dolgokat. Az évek közömbössé és tompává tették, automatikussá vált az élete. Hétközben a szokott rend szerint dolgozott, a hétvégén megpróbálta kialudni magát, néha elment moziba, vagy beült valahová egy sörre. Így megy ez már hat éve.

A kalauz billentette ki gondolatiból. Elkérte a jegyét.

– Hová utazik?

– Még nem tudom pontosan.

– Hogyhogy nem tudja?

– Hát kérem, hogy is magyarázzam, én csak utazni szeretnék.

– De uram, tudja, hogy a jegye meddig érvényes?

– Igen, holnap éjfélig.

– És hogyan akar visszajönni?

– Még nem tudom.

A kalauz elképedve csóválta a fejét, és halkan mormogva továbblépett. A párbeszédre felfigyelt a többi utas, és érdeklődve néztek rá. Megpróbált nem figyelni rájuk. Az ablak üvegén saját tükörképét nézte. Szögletes arcán kétnapos őszülő borosta volt, szemeit nem látta, de jól ismerte már ezeket a szürke, mélyenülő szemeket. Most az orrát kezdte vizsgálni. Még gyermekkorában elesett egyszer, és eltörött az orrcsontja. Azóta van ilyen jellegzetesen görbe orra, amely érdekessé tette arcát. Rövidrevágott haja már erősen őszült, de összességében nem nézett még ki idősnek.

Megelégedve fordult vissza az ablaktól. Mosolyogva gondolt arra, hogy milyen értetlenül figyelik utitársai. Aztán elkomorodott. Ismét az ablak tükrébe nézett, és kutatva nézett saját arcába. Vajon ez a maszk amit visel, mit takar?

Gyermekkorában falun élt, két testvérével együtt, tíz éves volt, amikor felköltöztek a városba. Eszébe jutottak a gyermekkori emlékek. Volt egy tó a falu mellett, ott szoktak fürdeni minden nyáron. A nádas parton guggoltak a forró homokban, és meztelen talpukat lógatták a vízbe. Színes kavicsokat kerestek, vagy fészek után kutattak a fák tetején.

Iszonyú erővel törtek rá ezek az emlékek. Egy már elveszettnek vélt világ támadt fel benne. Eszébe jutott, hogy volt gyerek.

A tükörből egy középkorú, fáradt ember nyúzott arca bámult rá. Eszébe jutott az első lány. Zavarban levő kamaszok voltak, régi jó pajtások. Egy régi bizsergés íze kapta el, amikor először fogta meg a lány nagy kezét. Pirulva suttogott szavak, félve lopott csókok emléke keserítette torkát. Az ifjúkori lelkesedés, amely akkor olyan természetes volt, most nagyon messzinek tűnik.

Gondolkova kotorászott a zsebében cigaretta után. Az első cigaretta. Gimnazisták voltak, a WC-be jártak ki a szünetekben, és egymás kezéből kapkodták ki a csikket. Micsoda élvezettel fújták a füstöt, eltitkolva a köhögést.

Eszébe jutottak azok az évek, amikor együtt mustrálták a csajokat az iskola folyosóján. Nagyokat nevetve és titkon szégyelve magukat.

Elmosolyodott, mert eszébe jutott, az édesanyja, amikor kétségbeesve óvta a lányoktól. Akkor olyan büszke volt arra, hogyha meghódított valakit. Nem voltak ezek hosszú kapcsolatok, inkább csak kalandok. Húsz év távolából úgy látta, ezek az évek tették széppé az életét. Ujra kinézett a vonat ablakán. Egy állomáson álltak. Nem látta a felírást, hogy hol vannak, mert a vonat előbbre állt meg.

Furcsa csönd volt. Az ablak előtt felsistergő gőzök összekeveredtek a ködděl a lámpákat is meggyújtották, de így sem lehetett látni szinte semmit. Egy öreg asszonyt látott, aki nagy batyuval küszködött, púpos hátát nekifeszítve a ködnek. Követte a szemével, amíg el nem tünt. Olyan volt az egész, mint egy vízió. A mellettük levő vágányon álló vonatból egy idegen arc bámult rá tompa közömbösséggel. A felszálló gőz jótékony függönyt vont közéjük.

Amikor elindult a vonat, egy pillanatra megrázkódott, mintha a rátapadt köd súlyát akarná lerázni.

Aztán beletörődött.
Ismét visszazuhant az emlékek időtlenségébe, megpróbálta megragadni eddigi életének szertefoszló fonalait. Édesanyja jutott eszébe. Amíg falun éltek nagyon egyszerű és kézzelfogható volt minden. A kenyér fehér volt, a kályha meleg, apja erős marku, anyja csendes szavu. Ismerte a rét illatát, otthon volt a nád közt, s a fák árnyékában. Barátai voltak a kövek és a virágok. Nem volt gondtalan az élete, de tiszta és értelmes.
Amikor felköltöztek a városba teljesen megváltozott minden, az életfelfogás, a környezet, az emberek. Nehezen tudott beilleszkedni, az iskolában úgy érezte, lenézik a származása miatt. Kevés barátja volt, s csak nehezen omlottak le a gátak, amelyek beszűkítették a lehetőségeit. Szüleivel egyre nehezebben jött ki, mert ők nem tudták megszokni a városi levegőt, ő viszont kezdte jól érezni magát itt. Gyakoriak voltak a nézeteltérések. S ahogy nőtt az öntudata, annál jobban nőtt az ellenállása is.
Húsz éves korában rugott be először. Barátaival mentek el valamilyen bulira, ahol egymást itatták, mert megvadította őket a szabadság rosszul értelmezett tudata. Nagyon beteg volt másnap. Szülei nem szóltak hozzá, de ez rosszabb volt, mintha kiabáltak volna vele.
Lassan sötétedett, a vonatban felkapcsolták a villanyokat.
Szülei visszaköltöztek falura, amikor dolgozni kezdett. Bánta is meg nem is. Ugy érezte, már meg tud állni a saját lábán, s rá is volt kényszerítve. De szerette a szüleit, s érezte, hogy lassan el fog távolodni tőlük. Eleinte minden héten írt nekik, aztán egyre ritkábban. A karácsonyt együtt töltötték, s mivel már családos volt, a szülei szoktak feljönni, hozzájuk. Mióta elváltak, azóta csak háromszor találkozott velük.
A fülkében nagyon meleg volt, és nyomott volt a levegő. Fáradtnak érezte magát. Most jött rá, hogy éhes. Elővette azt a szendvicset, amelyet még reggel készített magának. Lassan rágta meg a falatokat. A lehullott morzsákat lesöpörte a nadrágjáról. Miután befejezte az evést, rágyujtott. Elgndolkodva nézte a füstöt. Lassan oszlott el a fülke nehéz levegőjében. Egyre nehezebbnek érezte a fejét. Kabátja ott lógott az ülésénél, neki támasztotta a fejét. Elaludt.
Azt álmodta, hogy egy hosszú folyosón rohan valaki, vagy valami elől. A folyosó nedves és sikos, s a lába minduntalan kibicsaklik, de futnia kell. A folyosó kanyarog, falai girbe-gurbák ajtó nincs rajtuk. Majdnem teljesen sötét van, csak nagy távolságonként van egy homályos fényű lámpa. Csak a saját lihegését hallotta és azt, hogy mögötte léptek rohannak. Sokszor elesett, lehorzsolta a tenyerét, s felsebzett érzékeny bőr szörnyen égette. Vérző térdei egyre nehezebben hajlottak.
Egy kanyarban megállt. Lihegve hátrafordult és várt. Nem látott senkit. Ahogy elindult fáradt léptekkel ismét hallotta az őt követő lépteket. Ujra futni kezdett. Amikor megállt, nem volt senki sem mögötte, de ha megindult, hallotta a lépteket. Fáradt volt. Ugy érezte, végtelen hosszú idő óta fut már. Nem tudta feladni magát. Ha megállt, futni hagyták. Azt vette észre, hogy a folyosó kezd világosodni. Oldalain ablakok nőnek, ahogy ment előre egyre jobban hasonlított egy vasúti kocsi folyosójához. Mint a sivatagi utazó, aki közelinek érzi már a kutat, úgy indult előre. A fülkék végtelen sora következett. Mindegyikben hosszú fejű urak ültek szivart szívva és újságot olvasva. Szédelgő fejjel bámult be minden fülkébe, de ugyanazokat az arcokat látta. Valakit keresett. Maga sem tudta, hogy kit, csak valaki mást, mint ezek. Egy embert keresett. Közömbös, vizenyős szürke szemek néztek vissza rá. Kiáltani akart, de a lihegéstől nem jött ki hang a száján. A kocsinak nem akart vége lenni. Távolból látta, hogy egy kalauz közeledik. Odarohant hozzá, de nem tudott megszólalni. Meglátta, hogy annak is hosszú feje van és vizenyős szeme. A jegyét kérte. Izgatottan kotorászott a zsebében, de csak néhány értéktelen dolgot talált. Egy lány eltépett levelét, egy mozijegyet, egy virágszirmot, a diplomáját, az első versét, s egy darab fehér kenyeret. A kalauz ezt nem fogadta el. Már vette elő a csekket, amire a büntetést akarta írni, de ő fellökte és tovább rohant. Egy ajtóhoz érkezett, amelyet a rohanás lendületével tépett fel. Sötét űrbe zuhant. Puha volt a csend. Fekete volt minden. Nem látott semmit, a legömbölyített térben melegség volt és nyugalom. Az ájulásszerű állapotban forró homlokát egy jól ismert hűvös kéz hűtötte le. Az anyja keze.
Felbéredt. A huzat valószinüleg a szomszédos ablakból jöhetett, amely félig le volt húzva. Kábultan lépett oda, hogy felhúzza. Fázott. Körülnézett, s látta, hogy teljesen egyedül van a kocsiban. A három sor lámpából csak egy sor égett. Ottkint már teljesen sötét volt. Nem tudta, hogy hány óra lehet, mert az óráját elfelejtette felhúzni. Kinézett az ablakon, de nem tudta megállapítani, hogy hol lehet. Az álomtól még tompa volt. Cigarettára gyujtott, de most nagyon keserűnek érezte. Néhány slukk után elnyomta.
A vonat döccenve megállt. Az ablak előtt sűrű gőzfellegek szálltak fel, s egy elhagyott állomás egyetlen lámpájának bizonytalan fénye világított. Felvette a kabátját lassú mozdulatokkal, valami leszállásra késztette. Felvette az ülésről az aktatáskáját és lelépett a lépcsőn. A kavics nagyot csikordult a talpa alatt. A vonat némán megindult, és eltünt a ködben. Ismerős illatot érzett, szeme vadul kereste a házat. A felismerés a földre sujtotta. Görcsös kezei belemarkoltak a lágy, puha földbe.
Hazaérkezett.

Fodor István

interjú

Egyetemünkön egy szokatlan és eddig nem ismert jelenség észleihető. Több hallgató aki kollégiumot kapott, vagy kapott volna, albérletbe költözött.
A Soproni Egyetem közülük keresett fel néhányat és tette fel kérdéseit. Az interjú nem tartalmaz neveket, ezeket érthető okokból töröltük, helyette a „válasz" szót használjuk.

SOPRONI EGYETEM
Több évig laktatok a kollégiumban, most mégis kiköltöztetek albérletbe, holott jogosultak vagytok kollégiumi férőhelyre. Vállaltátok a többletköltséget, a bejárást. Mik voltak a fő okok?

VÁLASZ
Közülünk egy páran már akkor kimentek a kollégiumból, mikor 600,- Ft lett a kollégiumi díj. A többiek is foglalkoztak a gondolattal. Akkor úgy döntöttünk, ha megfelelő albérletet találunk, az megéri a többletköltséget.

SOPRONI EGYETEM
Szerintetek mi a megfelelő?

VÁLASZ
Először is különbejáratú, összkomfortos és közel legyen az egyetemhez. Természetesen jó állapotban lévő, berendezett lakást kapjunk.

SOPRONI EGYETEM
Ezek a feltételek most Nálatok megvannak?

VÁLASZ
Ugy gondoljuk igen. Fejenként havonta 900,- Ft-ot fizetünk, ezért cserében egy teljesen független háromszobás lakást bérlünk. A lakás gázfűtéses, minden szobában van író és dohányzóasztal, székekkel és fotelokkal. Kaptunk polcokat, szőnyegeket, új szekrényeket. A lakás most volt festve és mázolva, ezek után már csak rajtunk múlik, mennyire őrizzük meg és tesszük otthonossá ezt az állagot. Nem beszéltünk még a háztartási gépekről. Van egy félautomata mosógép, hűtőszekrény, tűzhely, porszívó, vasaló és telefon. (A telefon a tulajdonossal közös.)

SOPRONI EGYETEM
Viszont Ti nem mondhatjátok, hogy egy lépésre vagytok az egyetemtől. Szerintem ez sokat jelent.

VÁLASZ
Igaz nem egy lépés, de 5 perc alatt kényelmesen beérünk, szerintünk ez nem nagy idő és távolság. Viszont itt 100 m-es körzetben található élelmiszerbolt, húsbolt, két zöldséges és négy kocsma. A KISZ-ház és a vasútállomás 3 perc járás.

SOPRONI EGYETEM
Szerintetek mi a legfontosabb, amiben az albérlet összehasonlíthatatlanul többet nyújthat, illetve nyújt mint a kollégium?

VÁLASZ
Szerintünk itt sokkal nyugodtabb az élet, csend van, nincs reggeli kukazörgés, nem csapkodják az ajtót a folyosón, és kevesebb a csábítás a züllésre, linkeskedésre. Megdönthetetlen ok, hogy a kollégiummal szemben itt kulturált fürdőszobában éjjel-nappal melegvízben zuhanyozhatunk, nem vagyunk kitéve a fűtő szeszélyeinek (bár lehet nem az Ő hibája volt, hogy gyakran a kijelölt időben nem volt melegvíz). Van még egy fő ok: egy 20-25 éves férfinak megvan az az igénye, hogy szeretne normális szexuális életet élni. Erre pedig a kollégiumban nincs lehetőség. Eléggé illúzióromboló a személyi igazolványt minden alkalommal leadni és a 11 órás határidőt betartani. Félreértés ne essék, nem akarunk bordélyházat csinálni a kollégiumból, de mivel az egyetemen több a fiú, nyilván a többségnek városi × kapcsolatai vannak. Itt idéznénk dr.Veres Pált: „Nem lehet szexuális életet élni az Erzsébet Kertben, a Lőverekben vagy a kapualjban."

SOPRONI EGYETEM
Ugy hangzik, mintha albérleteteknek nem is lenne hátránya, hogy mindenben jobb mint a kollégium..

VÁLASZ
Ezt azért nem mondhatnánk, 300,- Ft-al drágább mint a kollégium és egy kicsit ki vagyunk zárva a közösségi életből. Mindemellett nagyon jól érezzük itt magunkat, ez mégis csak egy otthon.

SOPRONI EGYETEM
Köszönjük közreműködéseteket és reméljük, akkor sem változik véleményeket, ha albérletetek újdonság által nyert varázsa veszít fényéből.

Szeretnénk tájékoztatni olvasóinkat, hogy következő számunkban néhány kollégistával szeretnénk interjút készíteni. A szerkesztőséget és bennünket könnyen megtalálhattok..A kollégiumban lakunk.

× (É s a városban nincs lehetőség az un. normális szex. életre? Szerk.)

AZ ERDÉSZETI/FAIPARI/ GEODÉZIAI MÚZEUM HÍREI....

Alföldfásítási Múzeum került felavatásra Bugacon, 1984. augusztus 4.-én a Kiskunsági EFAG és a Kecskeméti Erdőfelügyelőség gondozásában. A négy helyiségből álló múzeumház egyik termének berendezéséhez, az alföldfásítással kapcsolatos szakirodalmi dokumentáció összeállításával segítséget adtunk.

Szeptember 5.-én az OMF Építészeti Osztályáról Rhédey László vezette munkabrigád a Templom u. 4. számú épület programtervének előkészítéséhez helyszíni bejárást és felmérést végzett.

Szeptember 14.-től új munkatárs került a múzeum kötelékébe: Irmes István okl. faipari mérnök. (A Bútoripari Fejlesztési Intézet statusan.)

Megérkezett az egykori „Steingrubeni Nagyközség" ládája, meg a bíró „bottya" – a fején pecséttel. Bognár József okl.erdőmérnök őrízte Mélykuton...

Szakgyűjteményünkbe került az 1984. évi erdész-, fás-, fás üzemes valétaszalag és valétakorsó 1-1 példányban. A végzett évfolyamok ezzel új hagyományt kívántak teremteni.

Megkaptuk Fekete Zoltán egykori tablóját s Wagner Károly – képét.

Szűcs Ferenc okl.erdőmérnök, ny. OEF főoszt.vez. ajándékaként 1 db főiskolai sport-fotó (1890-ből) került archivumunkba.

Új szerzeményünk a HVNGARIE DESCRIPTO, WOLFGANGO LAZIO AVCT. – színnyomásos térkép a 16. századból.

Haracsi professzor nagyatékából több értékes dokumentum pl. egykori jegyzetei dr.Entz Géza professzor előadásairól, vagy 1 db Michael Farbman: „Pjatiletka". Az ötéves terv mai állása. Genius kiadás (1931?) Haracsi Lajos erdőmérnök széljegyzeteivel került begyűjtésre.

A „Soproni Műsor" havi füzetei szakgyűjteményünket is hírdetik immár... Valamint a fertődi kastély látogathatóságát is.

1 db 1914-es valeta-bot (61 cm hosszú, 3,3 cm széles, rézszegekkel diszített), 1 db 1979-84-es kohász valeta-szalag, 1 db pálinkás pohár '84, másfél tucat sörös cimke, két és negyed tucat invitáló cédula és meghívó, hat db, azaz fél tucat karneváli toborzó cédula került gyűjteményünkbe, végül 2 db „egyesített szakestély" felíratú pohár... Timár József okl. erdőmérnök (alias: Rum'cajsz) adománya....

Földes Attila ajándékozta, Milota Erik kolléga továbbította „Sopron megye térkép"-ét (1885) Múzeumunknak. Mivel a térképtárunk ugyancsak fejlesztésre szorul – köszönettel vettük.

Erdész sapka, kalap, csákó, kardbojt (a selmeci időkből) érkezett Zilahy Aladár okl. erdőmérnök ajándékozásában.

1 db erdész hallgatói sapka, 1 db emléklap a soproni népszavazásról, 32 + 24 darabból álló képeslap sorozat a soproni diákéletből, valamint az „Erdőgazdaság" 2 évfolyama (1947-48-ból) Kollányi Antal okl.erdőmérnök, ny.műszaki főoszt.vez. ajándéka.

∘ ○ ∘

Vélemény a balekoktatásról

Ami tetszett:

1. *nedves fogadtatás*
2. *vetélkedő a Fertőn*
3. *Váncsa et. látogatása*
4. *gyalogtúra és szalonnasütés*
5. *táncház*
6. *diszkó*
7. *a hivatalos dolgok gyors intézése (együtt az évfolyamok)*

..... ami nem:

1. *a túlzott hangsúlyozása a „mi vagyunk az öregek"-nek*
2. *tömény volt a szervezett program, ezzel szemben kevés a szabadidő (vásárlás)*
3. *fárasztóan hosszú előadások, pl. Sopron és az egyetem kapcsolata*
4. *bár kötelező, mégsem túlzottan hasznos: lövészet*
5. *a hagyományok túlzott hangoztatása.*

BALEKOK A BALEKOKTATÁSRÓL

Néhány programnál úgy éreztem, hogy a mi épülésünk helyett pusztán a firmák szórakoztatását szolgálja. De ezt már megszokhattuk. Meg voltunk elégedve az idei balekugratással, mivel a firmákon kívül mi is örültünk neki. Természetesen ez a másodikra vonatkozik, mivel a buszból való kiszállítást nehéz lett volna jobban elrontani. Több hangsúlyt kaphatott volna az ismerkedés, a nedvesestélyi bemutatkozások nem értek semmit. Hatékonyabb lett volna egy állófogadásszerűség, vagy több olyan megmozdulás, mint a túra a szalonnasütéssel. Fölösleges volt ennyire túlzsúfolni a programokat, olyan volt az egész, mintegy intenzív tanfolyam.

Balek tábor

A honvédségnél eltöltött 1 év után nem nagyon tetszett.

– Balek hozzon a Firmának sört! – tisztára úgy hangzik mint
– Kopasz húzza fel a folyosót –.

A balekoktatásról véleményem: szerintem a fogadtatás nem volt méltó az egyetemen kialakult emberek közötti kapcsolathoz. A programok szépek és jók voltak, de szerintem nagyon zsúfolt volt. Nem volt idő az élet normális kialakítására, a berendezkedésre. A Fertőtavi kirándulás és a túrával egybekötött szalonnasütés nagyon tetszett.

vége